

Agatha Christie

SURMA
SUUIYÖSSÄ

WSOY

Agatha Christie®

SURMA
SUVIYÖSSÄ

Juonittelua ja jännitystä rikosten kuningattarelta

SUOMENTANEET HILKKA PEKKANEN
SEKÄ KRISTIINA DREWS, ANNA-LIISA LAINE
JA JUKKA SAARIKIVI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

"Veriset katukivet", suomentanut Jukka Saarikivi,
ilmestyi ensi kertaa kokoelmassa *Kolmetoista* (WSOY 1983).

"Jane hakee työpaikkaa", suomentanut Anna-Liisa Laine,
ilmestyi ensi kertaa kokoelmassa *Listerdalen arvoitus* (WSOY 1980).

"Astarten temppele", suomentanut Kristiina Drews,
ilmestyi ensi kertaa kokoelmassa *Kolmetoista* (WSOY 1983).

"Ruhtinaan smaragdi", suomentanut Anna-Liisa Laine,
ilmestyi ensi kertaa kokoelmassa *Listerdalen arvoitus* (WSOY 1980).

"Uskomaton varkaus", suomentanut Anna-Liisa Laine,
ilmestyi ensi kertaa kokoelmassa *Särkyneen peilin arvoitus* (WSOY 1977).

Muut novellit suomentanut Hilikka Pekkanen tätä laitosta varten.

1. PAINOS

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *Midsummer Mysteries*

Midsummer Mysteries © 2021 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Summer in the Pyrenees excerpted from *An Autobiography* © 1975 Agatha Christie Limited.

The Bloodstained Pavement © 1928 Agatha Christie Limited.

The Double Clue © 1923 Agatha Christie Limited.

Death on the Nile © 1933 Agatha Christie Limited.

Harlequin's Lane © 1927 Agatha Christie Limited.

The Adventure of the Italian Nobleman © 1923 Agatha Christie Limited.

Jane in Search of a Job © 1924 Agatha Christie Limited.

The Disappearance of Mr Davenheim © 1923 Agatha Christie Limited.

The Idol House of Astarte © 1928 Agatha Christie Limited.

The Rajah's Emerald © 1926 Agatha Christie Limited.

The Oracle at Delphi © 1933 Agatha Christie Limited.

The Adventure of the Sinister Stranger © 1924 Agatha Christie Limited.

The Incredible Theft © 1937 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

The AC Monogram Logo is a trade mark and AGATHA CHRISTIE®, POIROT®, MARPLE® and the Agatha Christie Signature are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

www.agathachristie.com

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen, Kristiina Drews, Anna-Liisa Laine,
Jukka Saarikivi ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-50987-6
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Sisällys

Johdanto: Kesä Pyreneillä – 7

Veriset katukivet – 10

Kaksinkertainen johtolanka – 20

Kuolema Niilillä – 32

Rakastavaisten kuja – 48

Italialaisen aatelismiehen seikkailu – 77

Jane hakee työpaikkaa – 90

Herra Davenheimin katoaminen – 115

Astarten temppeli – 133

Ruhtinaan smaragdi – 149

Delfoin oraakkeli – 170

Uhkaavan muukalaisen seikkailu – 185

Uskomaton varkaus – 203

Johdanto

KESÄ PYRENEILLÄ

Isä ja Madge tekivät paljon retkiä ratsain, ja vastauksena ane-luihini sain eräänä päivänä luvan lähteä seuraavalla kerralla mukaan. Olin innoissani. Äidilläni oli epäilyksensä, mutta isä torjui vastalauseet.

»Meillä on opas mukana», isä sanoi. »Lapsiin tottunut mies. Pitää kyllä huolen, etteivät putoa hevosen selästä.»

Seuraavana aamuna meille tuotiin kolme hevosta, ja lähdimme matkaan. Mutkittelimme ylöspäin pitkin jyrkkiä polkuja, ja nautin suunnattomasti istuessani korkealla valtavalta tuntuvan hevosen selässä. Opas talutti hevosta ylös rinnettä ja poimi välillä minulle pieniä kukkakimppuja pistettäväksi hattuni nauhan alle. Kaikki sujui aluksi hyvin, mutta kun tulimme huipulle ja valmistauduimme syömään lounasta, opas ylitti itsensä. Hän tuli luoksemme juoksujalkaa mukanaan upea perhonen, jonka hän oli pyydystänyt. »*Pour la petite mademoiselle*», hän huudahti, otti takinkauluksestaan neulan ja kiinnitti perhosen sillä hattuuni! Voi sitä kauhun hetkeä! Tunsin perhosparan räpistelevän ja kamppailevan neulaa vastaan. Kärsin hirveitä tuskia, kun perhonen räpsytti siipiään siinä. Enkä tietenkään voinut sanoa mitään. Mielessäni oli liikaa ristiriitaisia tunteita. Opas toi minulle perhosen ystävällisyyttään. Se oli aivan erityinen lahja. Kuinka voisin loukata hänen tunteitaan

sanomalla, etten pitänyt siitä? Että halusin hänen ottavan sen pois hatustani? Ja koko ajan perhonen teki kuolemaa siipiään viuhkuen. Lepatti kammottavasti hattuani vasten. Sellaisessa tilanteessa lapsella on vain yksi toimintatapa. Puhkesin itkuun.

Mitä enemmän minulta kyseltiin, sitä vaikeampaa minun oli vastata. »Mikä hätänä?» isäni tiukkasi. »Sattuuko sinuun?»

Sisareni sanoi: »Ehkä hevosella ratsastaminen pelottaa häntä.»

Sanoin ei ja ei. En pelännyt eikä minulla ollut kipuja.

»Väsänyt», isäni sanoi.

»Ei», sanoin.

»Mikä ihme sitten on hätänä?»

En voinut sanoa. Tietenkään en voinut sanoa. Opas seiso siinä katselemassa minua tarkkaavaisesti ja ihmeissään. Isäni sanoi aika vihaisesti:

»Lapsi on liian pieni. Meidän ei olisi pitänyt ottaa häntä mukaan tälle retkelle.»

Itkin kahta kauheammin. Pilasin varmaan sekä isäni että sisareni päivän, mutta en pystynyt lopettamaan. Toivoin ja rukoilin vain, että isä tai edes sisareni ennen pitkää arvaisi, mikä oli hätänä. Varmastikin he katsoisivat perhosta ja sen nähdessään sanoisivat: »Ehkä hän ei pidä siitä, että hänellä on perhonen hatussa.» Heidän sopisi kyllä sanoa niin, mutta itse en voinut sitä sanoa. Se oli kammottava päivä. En suostunut syömään lounasta. Istuin siinä itkemässä, ja perhonen räpisteli edelleen. Lopulta se lakkasi räpistelemästä. Sen olisi pitänyt parantaa oloani, mutta siinä vaiheessa olin jo uponnut niin syvälle surkeuden syövereihin, ettei mikään enää tehonnut minuun.

Ratsastimme taas alas rinnettä. Isäni oli selvästi huonolla tuulella ja sisareni harmissaan, ja herttainen opas oli ymmälään. Onneksi hän ei keksinyt pyydystä toista perhosta piristykseksi. Palasimme kotiin äärimmäisen onnettomina ja menimme olohuoneeseen äidin luo.

»Hyvänen aika», äitini sanoi. »Mikä on hätänä? Onko Agatha satuttanut itsensä?»

»En tiedä», isä ärähti. »En tiedä, mikä lasta vaivaa. Kai häneen koskee tai jotain. Tyttö on itkenyt lounasajasta lähtien eikä ole suostunut syömään mitään.»

»Mikä hätänä, Agatha?» äitini kysyi.

En voinut kertoa hänelle. Tuijotin vain mykkänä, ja kyynelvet valuivat edelleen poskiani pitkin. Äiti katsoi minua mietteliäästi vähän aikaa ja kysyi sitten: »Kuka pani perhosen hänen hattuunsa?»

Sisareni selitti, että opas oli tehnyt sen.

»Vai niin», äitini vastasi ja sanoi sitten minulle: »Et tainnut pitää siitä? Se oli elävä ja ajattelit, että siihen sattuu, niinkö?»

Voi sitä suurenmoista helpotuksen aaltoa, ihmeen ihanaa helpotuksen tunnetta, kun joku ymmärtää, mitä toinen ajattelee ja sanoo sen ääneen, niin että toinen vapautuu hiljaisuuden ikeestä. Heittäydyin kiihkeästi äidin syliin, kiedoin käsivarret hänen kaulaansa ja sanoin: »Niin, niin, niin. Se räpisteli. Räpisteli. Mutta se opas oli niin ystävällinen ja tarkoitti hyvää. En voinut sanoa mitään.»

Äitini ymmärsi kaiken ja taputti minua lempeästi. Äkkiä koko juttu tuntui vetäytyvän kauemmas.

»Ymmärrän oikein hyvin, miltä sinusta tuntui», äiti sanoi. »Tiedän kyllä. Nyt se on kuitenkin ohi, emmekä puhu siinä enää.»

Veriset katukivet

»Kumma kyllä», sanoi Joyce Lemprière, »en mielelläni kerro teille tätä tarinaa. Tapahtumista on kauan – jo viisi vuotta, jos ollaan tarkkoja – mutta ne ovat kummitelleet mielessäni siitä lähtien. Päältäpäin kaikki näytti valoisalta ja onnelliselta, mutta pinnan alla oli jotakin kammottavaa. Ja on outoa, kuinka se sama tunnelma on sävyttänyt työn, jonka silloin maalasin. Ensiksi se näyttää vain ylimalkaiselta luonnokselta pienestä jyrkästä Cornwallin kadusta, jota aurinko valaisee. Mutta jos kuvaa katselee tarpeeksi kauan, siitä alkaa huokua jotain pahaenteistä. En ole myynyt maalausta, mutta en myöskään koskaan katsele sitä. Se on nurinpäin seinää vasten ateljeeni nurkassa.

Paikan nimi on Rathole. Se on omalaatuinen pieni Cornwallin kalastajakylä, hyvin maalauksellinen – ehkä liiankin maalauksellinen. Ilmapiiri on keinotekoisien vanhanaikainen. Siellä on kauppoja, joissa istuu polkkatukkaisia tyttöjä maalaamassa koukeroisia huoneentauluja pergamentille. Se on sievää ja romanttista mutta myös laskelmoitua.»

»Niinpä niin», voihkaisi Raymond West. »Se on turismin kirous. Yksikään maalauksellinen kylä ei ole turvassa, vaikka sinne olisi kuinka vaikea päästä.»

Joyce nyökkäsi.

»Ratholeen on vaikea päästä. Kapeat kujat ovat äkkijyrkiä kuin talon seinä. Mutta palataanpa asiaan. Olin tullut Cornwalliin kahdeksi viikoksi maalaamaan. Ratholessa on vanha majatalo, Polharwith Arms. Se on luultavasti ainoa rakennus, joka säästyi ehjänä, kun espanjalaiset pommittivat kylää kranaateilla joskus tuhatviisisataaluvulla.»

»Ei siihen aikaan ollut kranaatteja», tuhahti Raymond West. »Yritä olla täsmällisempi.»

»No, joka tapauksessa he toivat tykkejä rannalle ja ampuiivat talot maan tasalle. Se on kuitenkin sivuseikka. Majatalo on ihana vanha rakennus, jonka edessä on kuistintapainen neljän pilarin varassa. Löysin hyvän paikan ja olin juuri ryhtymäisilläni töihin, kun auto mutkitteli hitaasti alas mäkeä. Tietysti se pysähtyi talon eteen – minun kannaltani pahimpaan mahdolliseen paikkaan. Ulos astui kaksi ihmistä – mies ja nainen – enkä kiinnittänyt heihin erikoisempaa huomiota. Naisella oli sinipunainen pellavapuku ja samanvärinen hattu.

Hetken päästä mies ilmestyi taas ulos, ja suureksi helputukseksi hän ajoi auton rantakadulle ja jätti sen sinne. Takaisin tullessaan hän käveli ohitseni. Juuri silloin paikalle pujotteli toinen inhottava auto. Siitä nousi nainen yllään räikeä sintsimekko, jossa oli tulipunaisia joulutähtikuvioita, ja päässään sellainen suuri kansanomaisen olkihattu – kuu-balaisiahan ne varmaan ovat – leiskuvan tulipunainen sekini.

Hän ei jättänyt autoaan majatalon eteen vaan ajoi kauemmaksi ja pysäköi lähelle toista autoa. Kun hän astui ulos, mies huudahti hämmästyneesti: 'Carol! Onpa todella hauska nähdä. Ajatella, että satuttiin tapaamaan täällä jumalan selän takana. Ei ole nähty vuosiin. Hei, tuolla on vaimoni – Margery. Sinun täytyy tavata hänet.'

He kävelivät rinnakkain katua ylös kohti majataloa, ja samassa toinen nainen, joka oli juuri astunut ulos ovesta, tuli heitä vastaan. Näin vilaukselta Carol-nimisen naisen, kun hän kulki ohitseni. Ehdin huomata hyvin vaaleaksi puu-

teroidun posken ja tulipunaisen suun ja mieleeni tuli, mah-
taisiko Margery olla kovin mielissään tavatessaan hänet. En
ollut nähnyt Margerya läheltä, mutta kauempaa hän näytti
mitättömältä ja sietämättömän sovinnaiselta.

No, tietenkään asia ei kuulunut minulle, mutta joskus
elämässä huomaa omituisia pikkuseikkoja, joita ei voi olla
pohtimatta. He seisoivat jonkin matkan päässä, ja korviini
kantautui vain pätkiä heidän keskustelustaan. He juttelivat
uimaan menemisestä. Aviomies, jonka nimi kuului olevan
Denis, halusi lähteä soutelemaan pitkin rannikkoa. Hän
sanoi, että parin kilometrin päässä oli kuuluisa luola, jota
kannattaisi käydä katsomassa. Myös Carol halusi nähdä
luolan mutta ehdotti, että he kävelisivät sinne rantakallioita
pitkin. Hän sanoi inhoavansa veneitä. Lopulta he sopivat,
että Denis ja Margery soutaisivat ja Carol kävelisi pitkin
kalliopolkua ja he tapaisivat luolan luona.

Kun kuulin heidän puhuvan uimisesta, alkoi minunkin
tehdä mieli uimaan. Aamu oli hyvin kuuma, eikä työ ottanut
edistyäkseen. Sitä paitsi minusta tuntui, että näkymä olisi
upeampi ilta-auringossa. Kokosin tavarani ja lähdin pienelle
hiekkarannalle, joka oli päinvastaisella suunnalla kuin luola.
Olin löytänyt sen itse. Uiminen oli ihanaa, söin lounaaksi
säilykekieltä ja pari tomaattia ja iltapäivällä palasin täynnä
itseluottamusta ja intoa jatkamaan työtäni.

Koko Rathole tuntui olevan unessa. Arveluni iltapäivä-
valosta osuivat oikeaan, sillä varjot olivat paljon syvemmät.
Luonnokseni keskeisenä aiheena oli Polharwith Arms.
Auringon valokiila osui viistosti maahan rakennuksen eteen
ja loi oudon vaikutelman. Päättelin, että uimaseurue oli
palannut retkeltään, sillä parvekkeella roikkui kaksi uima-
pukua, helakanpunainen ja tummansininen, auringossa
kuivumassa.

Luonnoksen nurkassa oli jotain vikaa ja kumarruin het-
kiseksi korjailemaan sitä. Kun katsoin taas ylös, joku nojaili

yhteen Polharwith Armsin pilareista. Mies näytti ilmestyneen tyhjästä. Luultavasti hän oli kalastaja, sillä hänellä oli merenkävijän vaatetus. Mutta hänellä oli pitkä musta parta, ja jos olisin etsinyt häijyn espanjalaiskapteenin mallia, en olisi voinut kuvitella ketään sopivampaa. Kävin työhön kuumeisen kiireisesti ennen kuin mies lähtisi pois, vaikka näyttikin siltä, että hän aikoi nojata pilariin iankaikkisesti.

Hän lähti kuitenkin liikkeelle, mutta onneksi ehdin saada hänestä irti sen minkä halusinkin. Hän tuli luokseni ja alkoi jutella. Ja kyllä hän jaksoikin puhua.

'Rathole', hän sanoi, 'oli aikoinaan varsin mielenkiintoinen paikka.' Tiesin sen ennestään, mutta ei auttanut, vaikka sanoinkin sen. Kuulin taas tarinan, kuinka kylää ammuttiin kranaateilla – tarkoitan, miten se tuhottiin – ja kuinka Polharwith Armsin isäntä tapettiin viimeiseksi. Espanjalaiskapteeni lävisti hänet miekallaan majatalon kynnykselle, ja hänen verensä roiskui jalkakäytävälle eikä tahraa saatu pestyksi pois sataan vuoteen.

Se kaikki sopi oikein mainiosti iltapäivän raukean uneliaaseen tunnelmaan. Miehen ääni oli hyvin juoheva, mutta siinä oli jotain pelottavaa. Hän käyttäytyi liioitellun kohteliaasti, mutta minusta tuntui, että hän oli pohjimmiltaan julma. Hän sai minut ymmärtämään inkvisition ja espanjalaisten kauhuteot paremmin kuin koskaan ennen.

Maalasin koko sen ajan, kun mies puhui ja äkkiä huomasin, että olin kertomuksen innoittamana maalannut olemattomia. Olin maalannut kankaalle veritahroja siihen, missä auringon valo osui jalkakäytävälle Polharwith Armsin oven edessä. Outoa millaisia kepposia mielikuvitus voi tehdä. Mutta kun katsoin taloa uudestaan, järkytyin toistamiseen. Olin maalannut sen mitä näin – veritahroja valkealla kiveyksellä.

Katselin niitä hetken. Sitten suljin silmäni ja ajattelin: 'Mitä hullua, ei siellä mitään ole.' Avasin silmäni, mutta veritahrat olivat yhä siinä.

Hetken minusta tuntui, että olin menettämäisilläni järkeni. Keskeytin kalastajan puhetulvan.

'Kuulkaapas', minä sanoin, 'näköni ei ole kovin hyvä. Ovatko nuo veritahroja tuolla jalkakäytävällä?'

Hän katsoi minua ystävällisen säälivästi:

'Ei täällä ole veritahroja. Siitä mistä kerroin on jo melkein viisisataa vuotta.'

'Niin mutta nyt – jalkakäytävällä...'. Sanat juutuivat kurkuuni. Tiesin – tiesin ettei hän nähnyt samaa mitä minä näin. Nousin ja aloin kädet vapisten kerätä tavaroitani. Samassa nuori mies, joka oli aamulla saapunut autollaan, astui ulos majatalon ovesta. Hän katseli hämmentyneen näköisenä kumpaankin suuntaan katua. Hänen vaimonsa kävi nou-tamassa uimapuvut parvekkeelta. Mies käveli kohti autoa mutta kääntyi äkkiä ja tuli tien yli kalastajan luo.

'Tiedättekö, onko rouva, joka tuli tuolla toisella autolla, jo palannut?'

'Se kukkapukuinenko? Ei, enpä ole nähnyt. Hän lähti aamulla pitkin kalliopolkua luolalle päin.'

'Tiedän sen. Hän oli siellä meidän kanssamme uimassa ja lähti sitten kävelemään takaisin. En ole nähnyt häntä sen jälkeen. Ei se matka ole voinut kestää näin kauan. Ovatko täkäläiset rantakalliot vaarallisia?'

'Se riippuu vähän reitistä. Viisainta on mennä jonkun sellaisen kanssa, joka tuntee seudun.'

Hän tarkoitti selvästi itseään ja aikoi jaaritella asiasta pitempäänkin, mutta nuori mies keskeytti hänet muitta mutkitta, juoksi takaisin majataloa kohti ja huusi vaimolleen, joka seisoi parvekkeella.

'Kuule, Margery, Carol ei ole vielä palannut. Eikö se ole omituista?'

En kuullut Margeryn vastausta, ja mies jatkoi: 'Emme voi enää odottaa. Meidän täytyy jatkaa matkaa Penrithariin. Oletko valmis? Käyn kääntämässä auton.'

Hän teki sen ja pian he ajoivat pois. Sillä välin olin yrittänyt päättäväisesti todistaa itselleni, että kuvitelmani olivat naurettavia. Kun auto oli lähtenyt, menin majatalon oven eteen tutkimaan katukiveystä tarkemmin. Tietenkään siellä ei ollut veritahroja. Kaikki oli ollut vain kiihottuneen mielikuvitukseni tuotetta. Ehkä se juuri siksi tuntui vieläkin pelottavammalta. Siinä seistessäni kuulin kalastajan äänen.

Hän katseli minua uteliaasti. 'Tässkö neiti luuli nähneensä niitä veritahroja?'

Nyökkäsin.

'Sepä merkillistä, kerrassaan merkillistä. Täällä on sellainen uskomus, että jos joku näkee veritahrat...'

Hän vaikeni.

'Niin, mitä sitten?' kysyin.

Hän jatkoi puhuen pehmeällä äänellään. Siinä oli cornwalilainen nuotti, mutta ääntämistapa oli luontevan hillitty ja sivistynyt, eikä hän käyttänyt lainkaan tyypillisiä cornwalilaisia ilmauksia.

'Sanotaan, että jos joku näkee ne veritahrat, niin vuorokauden kuluessa joku kuolee.'

Se oli kammottavaa; selkäpiitäni karmi.

Hän jatkoi suostuttelevasti. 'Kirkossa on mielenkiintoinen muistolaatta eräästä kuolemantapauksesta...'

'Ei kiitos,' sanoin pontevasti, käänähdin ja palasin talolle, jossa asuin. Perille tultuani näin Carol-nimisen naisen kaukana kalliopolulla. Hän käveli reipasta vauhtia kohti kylää. Harmaita kallioita vasten hän näytti myrkylliseltä kirkkaanpunaiselta kukalta. Hattukin oli veren värinen....

Ryhdistäydyin. Verestä oli tulossa minulle pakkomielle. Myöhemmin kuulin hänen autonsa äänen. Mietin, oliko hänkin menossa Penrithariin, mutta hän kääntyi vasemmalle päinvastaiseen suuntaan. Näin kuinka auto mateli ylös rinteitä ja katosi. Huokasin helpotuksesta. Rathole tuntui taas kuten ennenkin hiljaiselta ja uneliaalta.»

»Jos tässä on kaikki», sanoi Raymond West, kun Joyce vai-
keni, »julistan heti tuomioni. Ruuansulatusvaivoja ja aterian
jälkeinen näköhäiriö.»

»Ei siinä vielä ollut kaikki», Joyce sanoi. »Kuulkaapa, mitä
seurasi. Luin tapahtumista lehdestä kaksi päivää myöhem-
min. Otsikkona oli: 'Kohtalokas uintiretki'. Uutisessa kerrot-
tiin että rouva Dacre, kapteeni Denis Dacren vaimo, oli huk-
kunut rannikolla Landeer Covessa aivan lähistöllä. Rouva ja
hänen miehensä, jotka olivat asuneet paikkakunnan hotellis-
sa, olivat ilmoittaneet menevänsä uimaan. Oli kuitenkin alka-
nut tuulla koleasti. Kapteeni Dacre sanoi, että oli liian kylmä,
joten hän ja muutamat muut hotellivieraat lähtivätkin lähei-
selle golfkentälle. Rouva Dacren mielestä ilma ei kuitenkaan
tuntunut liian kylmältä, ja hän meni yksin alas poukamaan.
Kun rouvaa ei alkanut kuulua takaisin, hänen miehensä hu-
olestui ja lähti ystäviensä kanssa rannalle. He löysivät vaatteet
kallionlohkareen vierestä mutta eivät merkkiäkään rouvasta.
Hänen ruumiinsa löytyi vasta viikkoa myöhemmin, kun se
ajautui rantaan vähän kauempana. Hänen päässään oli ruh-
je, jonka hän oli saanut ennen kuolemaansa, ja oletettiin, että
hän oli sukeltanut ja lyönyt päänsä kiveen. Mikäli laskin oi-
kein, hän oli kuollut täsmälleen kaksikymmentäneljä tuntia
sen jälkeen, kun olin nähnyt veritahrat.»

»Vastalause», sanoi sir Henry. »Tämä ei ole arvoitus vaan
kummitustarina. Neiti Lemprière on ilmeisesti meedio.»

Petherick yskäisi tapansa mukaan.

»Eräs seikka ihmetyttää minua», hän sanoi, »nimittäin se
vamma päässä. Emme voi sulkea pois rikoksen mahdolli-
suutta. Mielestäni meillä ei kuitenkaan ole riittävästi tietoja.
Neiti Lemprière'n aistiharha tai näky on todella mielenkiin-
toinen, mutta en täysin ymmärrä, mistä meidän tulee sanoa
mielipiteemme.»

»Ruuansulatushäiriö ja sattuma», sanoi Raymond, »ja
missään tapauksessa ei ole varmaa, että kyseessä olivat

samat henkilöt. Sitä paitsi kirouksen, tai mikä se nyt sitten lieneekin, piti koskea vain kylän asukkaita.»

»Minusta tuntuu», sir Henry sanoi, »että sillä kolkolla merenkävijällä on jokin osa tarinassa. Olen kuitenkin samaa mieltä Petherickin kanssa siitä, että neiti Lemprière antoi meille perin niukasti tietoja.»

Joyce kääntyi tohtori Penderin puoleen, ja tämä pudisteli hymyillen päätään.

»Kertomus oli hyvin mielenkiintoinen», hän sanoi, »mutta taidan olla yhtä mieltä sir Henryn ja Petherickin kanssa siitä, että tosiasioita on vähänlaisesti.»

Sitten Joyce katsoi uteliaasti neiti Marpleen, joka hymyili hänelle. »Minunkaan mielestäni et ole aivan oikeudenmukainen seurueemme miehiä kohtaan, hyvä Joyce», hän sanoi. »Minä olen tietenkin poikkeus. Tarkoitan, että me naiset kiinnitämme enemmän huomiota pukeutumiseen. Minusta on kohtuutonta esittää tällainen arvoitus miehelle. Siinä täytyi vaihtaa todella nopeasti vaatteita. Hirveä nainen! Ja vielä hirveämpi mies.»

Joyce tuijotti häntä.

»Jane-täti», hän sanoi, »tarkoitan neiti Marple, minä todella uskon, että te tiedätte totuuden.»

»Katsos, hyvä ystävä», sanoi neiti Marple, »kun istun tässä viihtyisästi, tämä on paljon helpompaa minulle kuin se oli sinulle – ja koska sinä olet taiteilija, olet kovin altis vaikutelmille. Tässä neuloessa minun on helppo keskittyä tosiasioihin. Veripisarat tippuivat uimapuvusta, joka oli kuivumassa parvekkeella, ja koska uimapuku oli punainen, rikolliset eivät huomanneet, että se oli verinen. Voi pikkuraukka, tyttöparka!»

»Suokaa anteeksi, neiti Marple», sanoi sir Henry, »mutta en vieläkään ymmärrä, mistä on kysymys. Ja te, neiti Lemprière, näytätte tietävän mistä puhutte, mutta me miehet olemme täysin ymmällä.»

»No, minä kerron nyt tarinan lopun», Joyce sanoi. »Vuotta myöhemmin olin pienessä lomakylässä itärannikolla maalailemassa, ja minulle tuli äkkiä sellainen outo tunne, että tämän minä olen kokenut aikaisemminkin. Edessäni jalkakäytävällä seisoivat kaksi ihmistä, mies ja nainen. He tervehtivät kolmatta henkilöä, naista, jolla oli kirkkaanpunainen kukikas sintsilieninki. 'Carol, onpa todella hauska nähdä! Ei ole tavattu vuosiin. Sinähän et tunnekaan vaimoani. Joan, tässä on vanha ystäväni neiti Harding.'

Tunnistin miehen heti. Siinä seisoivat sama Denis, jonka olin nähnyt Ratholessa. Vaimo ei ollut sama – tarkoitan että Margeryn tilalla oli Joan – mutta hän oli samantyyppinen, nuori, vähän nuhuinen ja huomaamaton. Hetken luulin tulleeti hulluksi. He alkoivat jutella uimaan menosta. Marssin suoraa päätä poliisiasemalle. Ajattelin, että siellä luultavasti pidettäisiin minua kaistapäänä, mutta en piitannut siitä. Selvisi että poliisi tutki juttua. Paikalla oli Scotland Yardin mies, joka oli saapunut juuri tämän tapauksen vuoksi. Näytti siltä – on kauheaa puhuakaan siitä – että poliisi oli alkanut epäillä Denis Dacrea. Se ei ollut hänen oikea nimensä – hän vaihtoi nimeä tarpeen mukaan. Hän tutustui johonkin tyttöön, tavallisesti hiljaiseen, huomaamattomaan tyttöön, jolla ei ollut paljon sukulaisia eikä ystäviä. Hän meni naimisiin tämän kanssa ja otti tytölle suuren henkivakuutuksen ja sitten – hirvittävää! Carol oli hänen oikea vaimonsa, ja he toimivat aina samalla tavalla. Se juuri koituikin heidän kohtalokseen, sillä vakuutusyhtiöissä tultiin epäluuloisiksi. Miehellä oli tapana mennä johonkin rauhalliseen lomapaikkaan merenrannalle uuden vaimonsa kanssa. Pian toinen nainen ilmestyi paikalle, ja he kaikki kolme lähtivät yhdessä uimaan. Sitten vaimo murhattiin, Carol pukeutui hänen vaatteisiinsa ja he soutivat takaisin. Kyselyään Carolia he lähtivät kylästä, missä se nyt sitten olikin. Kylän ulkopuolella Carol vaihtoi pikaisesti ylleen omat koreat vaatteensa, ehosti

itsensä silmäänpistävästi entiseen tapaan, palasi kylään ja poistui omalla autollaan. He ottivat selville mihin suuntaan virta rannikolla kävi ja lavastivat hukkumisonnettomuuden lähimpään kylään. Carol esitti vaimoa, meni jollekin yksinäiselle uimarannalle, jätti vaimon vaatteet sinne kiven kupeeseen ja poistui kukikas sintsipukunsa yllään odottelemaan miehensä paluuta.

Luulen, että kun he tappoivat Margery-raukan, roiskahti Carolin uimapuvulle verta, ja koska se oli punainen, he eivät huomanneet mitään, niin kuin neiti Marple sanoi. Kun he sitten ripustivat uimapuvun parvekkeelle, siitä tippui verta katukiveykselle. Hyi!» Joycea värisytti. »Voin yhä nähdä sen.»

»Aivan niin», sanoi sir Henry, »muistan sen nyt. Miehen oikea nimi oli Davis. Olin tyystin unohtanut, että hän käytti myös nimeä Dacre. He olivat tavattoman ovela pari. Ihmettelin, ettei kukaan huomannut henkilöllisyyden vaihtoa. Minusta tuntuu, kuten neiti Marple sanoi, että vaatteet on helpompi tunnistaa kuin kasvot. Suunnitelma oli hyvin nokkela, sillä vaikka epäilimmekin Davisia, ei ollut helppo todistaa häntä syylliseksi. Hänellä oli aina kiistämätön alibi.»

»Jane-täti», sanoi Raymond katsellen tätiään uteliaasti, »miten se on mahdollista? Sinä olet elänyt niin rauhallista elämää ja kuitenkin mikään ei tunnu hämmästyttävän sinua.»

»Elämässä tapahtumat kulkevat usein samaa rataa», neiti Marple sanoi. »Rouva Greeniltä kuoli viisi lasta ja kaikilla oli henkivakuutus. Tietenkin sitä ruvettiin ihmettelemään.»

Hän pudisti päätään.

»Pikku kylässäni tapahtuu paljon pahaa. Toivon, ettette te rakkaat nuoret koskaan joudu kokemaan maailman pahuutta.»

Kaksinkertainen johtolanka

»Mutta ennen kaikkea on vältettävä julkisuutta», sanoi Marcus Hardman ehkä neljäntoista kerran.

Sana *julkisuus* kertautui hänen puheessaan säännöllisesti kuin johtoajatukseksi. Marcus Hardman oli pieni mies, siropiirteinen mutta pullea, ja hänellä oli ainutlaatuisen hienosti hoidetut kädet ja valittava tenoriääni. Omalla tavallaan hän oli jonkinlainen kuuluisuus, ja hänen ammattinsa oli muodinmukainen elämä. Hän oli rikas, mutta ei huomattavan rikas, ja hän käytti rahojaan innokkaasti seuraelämän huijaksiin. Hän harrasti keräilyä. Hänellä oli keräilijän sielu. Vanhaa pitsiä, vanhoja viuhkoja, antiikkikoruja – Marcus Hardman ei sietänyt mitään karkeaa eikä nykyaikaista.

Poirot ja minä olimme saaneet kiireellisen kutsun ja tavanneet pikku miehen tuskallisen päättämättömyyden kourissa. Niissä olosuhteissa hän kavahti poliisille ilmoittamista. Toisaalta, jos hän ei ilmoittaisi, hän joutuisi alistumaan siihen, että oli menettänyt joitakin kokoelmansa helmistä. Poirot oli hänelle kompromissi näiden kahden vaihtoehdon välillä.

»Minun rubiinini, monsieur Poirot, ja smaragdikaularaku, jonka sanotaan kuuluneen Katariina de' Medicille. Voih, että pitikin menettää juuri se smaragdikaularaku!»

»Mitä jos kertoisitte korujen katoamisolosuhteista?» Poirot ehdotti lempeästi.

»Yritän tehdä niin. Eilen iltapäivällä minulla oli pienet teekutsut – vapaamuotoiset vain, suunnilleen puolenkymmentä ihmistä. Olen järjestänyt muutamia sellaisia tilaisuuksia seurapiirikauden aikana, ja ne ovat olleet varsin onnistuneita, vaikka ehkä minun ei pitäisi sanoa niin itse. Hyvää musiikkia – pianisti Nacora ja australialainen kontra-alto Katherine Bird – suuressa musiikkisalissa. Alkuiltapäivästä esittelin vieraille keskiaikaisten korujen kokoelmaani. Säilytän kokoelmaa tuossa pienessä seinäkassakaapissa, joka on sisäpuolelta kuin pieni näyttelykaappi. Sen värillinen samettivuoraus tuo kivet kauniisti esiin. Sen jälkeen katselimme viuhkoja – ne ovat seinävitriinissä. Sitten menimme yhdessä saliin kuuntelemaan musiikkiesitystä. Vasta kun kaikki olivat lähteneet, huomasin, että kassakaappi oli ryöstetty! En varmaankaan sulkenut sitä kunnolla, ja joku on käyttänyt tilaisuutta hyväkseen ja tyhjentänyt kaapin. Rubiinit, monsieur Poirot, smaragdikaulakoru – elinikäisen keräilytoiminnan tulos! Antaisin mitä tahansa saadakseni korut takaisin! Julkisuutta on silti vältettävä! Varmastikin monsieur Poirot ymmärtää sen täydellisesti? Omat vieraani, henkilökohtaiset ystäväni! Siitä tulisi kammottava skandaali!»

»Kuka lähti tästä huoneesta viimeisenä, kun siirryitte musiikkisaliin?»

»Herra Johnston. Ehkä tunnettekin hänet? Eteläafrikkalainen miljonääri. On juuri ostanut Abbotburyjen Park Lanen-talon. Muistan, että hän jäi hetkeksi jälkeen muista. Mutta ei kai sentään, ei kai se mitenkään voinut olla hän!»

»Palasiko kukaan vieraistanne minkään tekosyyn varjolla tähän huoneeseen iltapäivän kuluessa?»

»Olen valmistautunut vastaamaan tähän kysymykseen, monsieur Poirot. Kolme heistä teki niin. Kreivitär Vera Rossakov, herra Bernard Parker ja lady Runcorn.»

KESÄISIÄ KLASSIKKONOVELLE JA RIIPPUMATTOON JA RANTAHIEKALLE.

Keskikesän auringon raukeassa hyväilyssäkään ei saa unohtaa, että pahuus ei nuku koskaan. Hellehattu siis kutreille ja mysteerejä ratkomaan. Olipa rikospaikkana sitten idyllinen Cornwall tai eteläisen Euroopan elegantti rannikko, pirullisinkin juoni selviää neiti Marplen, Hercule Poirotin ja muiden ikimuistoisten etsivien paneutuessa asiaan.

9 789510 509876

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50987-6

